

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οί «Μποέμ» από την Όπερα Θεσσαλονίκης

Δύσκολο, ακόμα και ανάμεσα στα άλλα έργα του Τζάκομο Πουτσίνι, να συνατήσωμε όπερα της οποίας η συναισθηματική άμεσότης να βρίσκη τόσο αποτελεσματικά τον στόχο της. Αιτία, ο άριστος συνδυασμός της μεγάλης της θεατρικότητας με την εμπνευσμένη μουσική του συνθέτη, η οποία υπογραμμίζει και συνοδοιπορεί με κάθε αλλαγή των δραματικών καταστάσεων που εμφανίζονται σε όλη την γρήγορη εξέλιξη του έργου, αλλάζοντας συνεχώς μουσικά θέματα, ρυθμούς, ύφος.

Η υπόθεση του έργου, το οποίο αποτελεί έναν από τους κυριωτέρους εκπροσώπους της σχολής του βερισμού (από την λέξη βεριτά δηλ. αληθινό), αφορά την ζωή των μποέμ, δηλ. ομάδων νέων φοιτητών ή φτωχών καλλιτεχνών, των οποίων η ζωή με την αστάθεια και κινητικότητα της, έμοιαζε με αυτήν των τσιγγάνων της Βοημίας.

Τους «Μποέμ» επέλεξε να παρουσιάση έφετος η Όπερα Θεσσαλονίκης στην Μακεδονική πρωτεύουσα, ως ένα κτήριο έργο μετά από την ανάληψη των καθηκόντων του νέου καλλιτεχνικού Διευθυντού και γνωστού βαρυτόνου **Γιάννη Γιαννίση**.

Παρακολουθώντας τό έργο, βρεθήκαμε και πάλι αντιμέτωποι στην χρονολογική μεταφορά του έργου από τό μέσα του 19ου αιώνα στην σημερινή, κατόπιν βέβαια προτάσεως του σκηνοθέτη **Αλέξανδρου Εύκλειδη** σε συνεργασία με τον σκηνογράφο **Σωτήρη Στέλιο** και την ένδυματολόγο **Αλεξία Θεοδωράκη**.

Ο έν λόγω σκηνοθέτης, τεκμηριώνει την επιλογή του αυτή, ισχυριζόμενος ότι ήθελε να αναδείξη στοιχεία που χαρακτηρίζουν περιθωριακούς ανθρώπους, αφαιρώντας -λίγη από την συναισθηματολογία- που έως τώρα συναντούσαμε στους «Μποέμ».

Δυστυχώς, με την παραστική ζωή όλων των παραγόντων του έργου που επέλεξε να παρουσιάση δηλ. με τους καταληφίες εγκαταλειμμένου εργοστασίου στην θέση της εορταστικής ατμόσφαιρας των μεσοαστών του Καρτιέ Λατέν και τις «τροπές» στην θέση των εμπορισμών των Παρισινών θυρών, μάς εξέτρεψε σε μία διαφορετική θεώρηση της ουσίας του έργου, ενώ έθυσιασε χάριν του έτεροχρονισμού, την επιδιωκόμενη από τον συνθέτη συγκεκριμένη δραματουργική ατμόσφαιρα.

Αντίθετα, η υπερβολική κινητικότης τόσο των σολιστών όσο και των χορωδών και κομπάρσων, προσέδωσε στο έργο μία ζωντανία και νεανικότητα από όπου ανεδύθη πάθος, έρωτισμός αλλά και έντονα κωμικά στοιχεία.

Από τους σολίστες-πρωταγωνιστές, η ύψιφωνος **Μουσερά Μαρτί**, κόρη της διεθνούς φήμης ύψιφωνου **Μουσερά Καμπαγιέ**, μάς παρουσίασε μία Μιμή έρωτευμένη, πάσχουσα, αλλά καθόλου δακρύβρεχτη και υπερβολική. Προσπαθώντας να την κρίνουμε ανεπηρέαστα από τό τίμημα που συνήθως πληρώνουν οι έπίγονοι των μεγάλων προσωπικοτήτων που βρίσκονται στον ίδιο επαγγελματικό χώρο με τους γεννήτορές τους, νομίζουμε ότι ή έν λόγω σοπράνο, διαθέτουσα μία λυρική και με σωστή τεχνική προετοιμασία φωνή, μάς μετέδωσε σωστά την εικόνα της άγνης και άρρωστης κοπέλλας.

Ο Ροδόλφος του **Ρίτσαρντ Λήιτς**, σε μία πλέον ώριμη ηλικία της καριέρας του, με μία φωνή ρωμολέα και άνετη σε όλη την φωνητική του γκάμα, ίσορρόπησε άνετα μεταξύ μίας έρμηγείας γεμάτης πάθος και συγκίνηση και μίας έντυπωσιακής σωματικής εύκινησίας.

Ο βαρύτονος **Κύρος Πατσαλίδης** στον ρόλο του **Μαρτσέλλο**, τραγούδησε, παρά την μεστότητα της φωνής του, με τρυφερότητα και λυρισμό ενώ ή φωνή της **Ειρήνης Καράγιανη**, αν και άνηκει στην κατηγορία της μεσοφώνου, δέν έστερείτο διαφάνειας και λάμψης, και παρουσίασε μία Μουζέττα με έντονο έρωτισμό χωρίς όμως καμία προκλητικότητα.

Ο μπάσσο **Χριστόφορος Σταμπόγλης** σαν Κολλίνε, χρησιμοποίησε την φυσική υποβλητική φωνή του επιτυχημένα, και ανάλογα με την εκάστοτε σκηνή, την μετέτρεψε σε δραματική όταν έπρεπε, και ελαφρότερη στα κωμικά επεισόδια.

Στους υπόλοιπους ρόλους, οι **Σονάρ (Μαυώλης Παπαδάκης)**, **Μπενουά** και **Άλσίντορο (Κώστας Ντότσικας)** και **Παρπινιόλ (Δημήτρης Ναλμπάνης)**, προέβαλαν τό υποκριτικό τους ταλέντο, πλάθοντας εκφραστικούς κωμικούς ρόλους.

Ο μάεστρος **Μύρων Μιχαηλίδης**, διευθύνοντας την Όρχηστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης που συνόδευσε τό έργο, τό οποίο χαρακτηρίζεται όπως και όλα τά έργα του Πουτσίνι από πυκνή ένορχήστρωση, πήρσε τους σωστούς ρυθμούς, συγχρονισμένος με τους σολίστες και την χορωδία Θεσσαλονίκης υπό την καθοδήγηση της **Άγγελικής Κρίσιλα**, και την **Παιδική χορωδία του Μουσικού σχολείου Θεσσαλονίκης**. Έπί πλέον, τηρώντας τις σωστές εντάσεις, ένεπνευσε τους τραγουδιστές και την όρχηστρα, ώστε να είναι σε θέση να προσφέρουν όλο τό απόθεμά τους σε γνώσεις, συναίσθημα και σωστή σκηνική παρουσία.

ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ